

“Comprendre que es pot oferir a Déu el dolor ha estat per a mi un tresor i m’ha ajudat a no guardar rancúnia”

Adelina Kola va néixer a Río Ekuku, a Bata (Guinea Equatorial). És vídua i té vuit fills. Per problemes de salut va viatjar a Espanya. Actualment resideix al barri de Ca n'Anglada de Terrassa. Aquí va conèixer l'Opus Dei i va descobrir la seva vocació.

30/06/2006

Després de la independència d'aquesta colònia espanyola, el seu marit va ocupar un càrrec en el govern, d'on va ser cessat, acusat de promoure una vaga de funcionaris en protesta per la corrupció. Fou empresonat i torturat. Va morir d'una pallissa. Llavors, Adelina, amb 39 anys i vuit fills petits, va anar empresonada amb ells durant any i mig realitzant treballs forçats.

“Quan van detenir el meu marit vaig passar a ser ‘persona non grata’, no podia treballar com a mestra, que era la meva professió i fins i tot a alguns dels meus fills els van prohibir anar a l'institut o es van negar a examinar-los.

Abans de tancar el meu marit a la presó, van confinar-lo en el poble. Un

dia vam anar a parlar a la platja i em va dir: “Adelina, si em succeís alguna cosa, si em morís, m’agradaria que et mantinguessis en la situació que t’he deixat. Si et tornes a casar, busca una persona honrada, no et rebaixis”. Jo li vaig dir que no trobaria a ningú com ell. Preferia mantenir-me, amb la gràcia i ajuda de Déu, tenint cura dels meus fills i en pau.

Durant aquest temps, com que en el col·legi havia après tall i confecció, em dedicava a cosir. Quan el meu marit ja estava pres, havia d’anar al matí a dur el menjar, perquè cada família havia de preocupar-se dels seus: si estàs pres i ningú no et porta menjar, no menges. Jo duia menjar al meu marit i a un antic alumne i li vaig demanar a una cosina meva que s’encarregués d’un altre noi que també havia estat alumne meu. Per culpa d’això la van detenir. Del que va patir allí va sortir malalta de la presó i va morir. Em vaig sentir

responsable: li demanava perdó al Senyor, perquè si jo no l'hi hagués encarregat no l'haurien agafat, però ho vaig fer amb la intenció de cuidar els necessitats.

Una tarda el meu nebot, que també estava detingut, em va dir que el meu marit estava malament. Resulta que hi havia un pres al que estaven pegant els guardes. Havien de donar-li cinquanta garrotades. Es va quedar sense sentit i seguien pegant-lo.

Llavors el meu marit es va aixecar i els va dir: “Voleu que es mori aquest home? No us adoneu que ni tan sols crida, que està insensible?”. El guarda li va respondre: “També vols que te'n doni?”. I ell va dir: “El que li falta a ell, dóna-m'ho a mi, perquè es morirà”. El meu marit es va tombar i li van donar vint-i-cinc garrotades; després va agafar el seu matxet i va anar-se'n a treballar. Quan aquell senyor va sortir de la presó va venir

a casa meva a agrair-m'ho perquè aquell acte li havia salvat la vida.

El meu marit va morir poc després, d'una altra pallissa: tenia una ferida al cap i una altra al costat, bastant profunda, a més li havien tallat una orella. Així el van matar. Un militar estranger em va dir que era l'únic país d'Àfrica on havia vist torturar els presos polítics.

Vaig poder donar-li sepultura. Encara sort que m'ho van permetre, perquè a alguns els tiraven en la fossa comuna. Els fills que estaven allí també em van acompanyar. Aquest dia el sacerdot que atenia als presos em va dir: “Adelina, el teu marit està en el Cel, s'ha salvat perquè és un home sant”.

Malgrat el dolor, mai vaig tenir la temptació de la venjança. En una de les converses amb el meu marit, quan estava confinat, em va dir que em guardés de l'odi i de la rancúnia.

Jo li vaig contestar: “No tinc rancor a ningú. Només Déu jutja els cors de la gent”. He perdonat. Em creuo de vegades amb les persones que sé que van enviar a la presó el meu marit i no els guardo rancor. Un d’ells va emparentar amb nosaltres pel matrimoni d’un dels seus fills amb una neboda meva. Cap dels meus fills va voler anar a les noces però jo sí que hi vaig anar.

Comprendre que es pot oferir el dolor, físic o moral, ha estat per a mi un tresor. Si Jesús mateix, que és el Fill de Déu, a qui el Pare estima tant, ha sofert a la Creu, com puc sorprendre’m que jo també tingui sofriment?”.

Després de la mort del seu marit, van anar a buscar Adelina i la van empresonar amb gairebé tots els seus fills. Va estar un any i mig a la presó, realitzant treballs forçats. Van sortir després del cop d’estat.

Un descobriment

En empitjorar la seva salut, Adelina va traslladar-se a Espanya, per seguir un tractament, i es va quedar. Ella havia sentit a parlar una mica de l'Opus Dei, i desitjava trobar una institució que l'ajudés a viure cara a Déu en les seves circumstàncies. Però va passar un temps abans que la conegués a fons i s'adonés que era la resposta a la seva petició de tant de temps.

“Havia sentit parlar de l'Obra a Guinea, a través d'un cosí del meu marit, que havia estudiat a Navarra. Em va agradar la seva forma d'actuar. Més endavant, quan els meus fills em van fer venir a Espanya, vaig estar buscant un lloc on es reunissin persones per a formar-se cristianament.

Vaig conèixer algunes persones de l'Opus Dei i vaig començar a anar per un Centre. Després d'algun temps em

vaig dir: “Això és el que estàs buscant. Quantes voltes m’ha fet donar el Senyor fins a venir a caure a l’Obra! Això era el que Déu volia de mi: estar en la meva casa, amb la meva família, però vivint cara a Ell”. Vaig començar a preparar-me, vaig començar a tenir direcció espiritual amb un sacerdot de l’Obra, primer vaig ser cooperadora i, al cap d’un temps ja vaig demanar l’admissió. I aquí estic.

Jo des de petita portava una vida cristiana, anava a Missa, em confessava, resava el Rosari... Però a l’Opus Dei he après què significa ser filla de Déu, saber que és un Pare que t’estima, passi el que passi.

De vegades em diuen que l’Opus Dei és per a gent rica jo els contesto que estan equivocats perquè jo sóc de l’Opus Dei i no tinc on caure morta. Diners? No tinc diners. La Obra, com l’Església, pretén que la gent se salvi,

que sigui santa, que es santifiqui a través del treball i l'apostolat. Tu, per exemple, has trobat una mina. Dius: "Aquesta mina és tan gran i tan rica que jo sol no me la quedaré pas, el que faré és cridar els meus familiars, les meves amistats, perquè puguin participar i que tots en puguem gaudir". És el que està fent l'Opus Dei, parlar de Déu i de la santificació del treball i d'aquesta manera fer apostolat perquè altres persones també segueixin el mateix camí i siguin sants".

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/comprendre-
que-es-pot-oferir-a-deu-el-dolor-ha-
estat-per-a-mi-un-tresor-i-mha-ajudat-a-
no-guardar-rancunia/](https://dev.opusdei.org/ca/article/comprendre-que-es-pot-oferir-a-deu-el-dolor-ha-estat-per-a-mi-un-tresor-i-mha-ajudat-a-no-guardar-rancunia/) (09/08/2025)